

Id. Reményfy László 90 éves

1930. február 26-án született Oroson. Édesapja a Kassai Mezőgazdasági Főiskolát elvégezve a csehszlovák katonáskodás elől 1920-ban Magyarországra szökött. Itt hol nagybirtokon vállalt munkát, hol bérelt földön maga gazdálkodott. A jobb megélhetést keresve a családnak többször kellett munkahelyet és lakóhelyet változtatnia, így László fiuknak alkalmuk volt megismerni az ország különböző tájait, az élet „napos”, de még inkább az „árnyas” oldalát is. Ekkor érlelődött meg benne, hogy az erdészre sok tennivaló vár apja új hazájában.

A középiskolát Debrecenben, Budapesten és Hatvanban végezte, majd 1948-ban beiratkozott a budapesti József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Soproni Bánya-, Kohós és Erdőmérnöki Karára.

Első tanévét követő nyári gyakorlatát a Parád melletti Fényespusztán töltötte, ahol a gyönyörű mátrai táj hamar a szívéhez nőtt. Fényespusztán nőtt fel későbbi felesége, Zsigmond Katalin, akinek édesapja az egykori Károlyi-erdőbirtokon gazdálkodó Közművelődési Alapítvány erdésze volt. Bár ezen a nyáron még csak futólag találkozott Katalinnal, de később az egyetemen útjaik összefonódtak.

Másodéves volt, amikor az erdőmérnöképzést négyévesre rövidítették le, és kettéváltak a „gazda” és az „ipari” szakot. Mintegy csendes tiltakozásul a szétválasztott hallgatók közül sokan felvették a másik szak tantárgyait is, amikhez a professzorok is partnerek voltak.

A rövidített képzési idő miatt harmadéves korára már az összes műszaki tantárgyat lehallgatta. Így amikor 1951-ben több társával együtt „rövid úton eltaná-

csolták” a Főiskoláról, az építőiparban szívesen fogadták. Munkahelyén, az Út- és Vasútépítő Vállalatnál erőltetett ütemű, főleg hadicélú építkezéseken dolgozott, sok olyan kiváló, idősebb erdőmérnökkel együtt, akik szintén nem voltak kíváncsiak az erdészeti ágazatban. A Főiskolára 1957-ben volt alkalmuk visszatérni és 1959-ben vehette át a diplomáját.

Erdész pályafutását 1961-ben a Mátrai Erdőgazdaságnál kezdte Parádföldön, erdőművelő munkakörben. Mozgalmas időszak volt: még a háborúban elmaradt nevelővágásokat is végeztek, miközben nagy területű erdőtelepítés is a feladatuk volt.

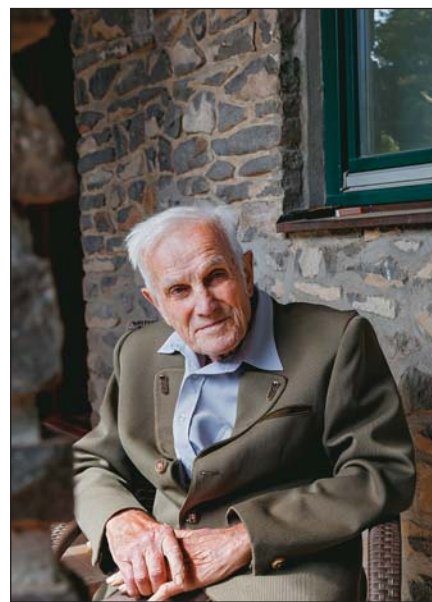
Emellett nagy lendülettel folyt akkor az erdőgazdálkodás szinte minden területén a korszerűsítés és racionalizálás (gépesítés, vegyszeres technológiák, kísérletezés, nemesítés, továbbképzések stb.). Az adódó feladatok során kibontakoztathatta kreativitását, az elért eredményeket, sikereket mindig megosztotta a körülötte lévőkkel.

Az ágazatban akkoriban szokásos folytonos átszervezések miatt 1966-ban ismét az építőiparhoz igazolt át, és régi kollégáival 1971-ig a lakóhelyéhez közeli Visontai Erőművet építette.

Második erdész korszakát az Egri Erdőrendezőség üzemtervezőjeként töltötte egészen 1991. évi nyugdíjba vonulásáig. Ekkor alakították ki az üzemtervezés mai rendszerét: szintvonalas térképek készítése, légifényképek alkalmazása, átállás számítógépes adatbevitelre, talajminták laboratóriumi vizsgálata stb.

Többször részt vett az Erdőrendezősi Szolgálat által szervezett erdőbecslési versenyeken, ahol saját készítésű eszközeivel, kreatív módszereivel mindig jó helyezést ért el, csapata nem egyszer aranyérmes lett.

Nyugdíjasan is tartotta a kapcsolatot volt munkatársaival, szívesen ment velük terepre figuránsként – a társirodák

Bő öt és fél évtizeddel később...Forrás: Kántor Mia/A Mi Erdőnk

területére is. Kollégái ma is szívesen emlékeznek szakmai igényességére, segítőkészségére.

1983-ban belterületi favágásra szerzett szakképesítést, mely tudását évtizedekig kamatoztatta közterületeken, épületeknél, temetőekben végzett veszélyelhárítások során. Nyugdíjasként még huszonöt éven át magánerdőbirtokok szakszemélyzeti teendőit is ellátta.

Különböző sajtótermékekben kritikus hangvételű írásaival szerepel. Az erdészeti szakirodalmat máig naprakészen követi, véleménycikkei az *Erdészeti Lapok*ban is többször megjelentek. Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1961 óta tagja.

Építőipari tevékenységét az akkoriban divatos „sztahanovista” kítüntetéssel ismerték el, az erdészeti területen kifejtett munkáját és elért eredményeit pedig már kétvényi üzemtervezői tevékenysége után Kiváló Dolgozó címmel, 2005-ben pedig Pro Silva Hungariae díjjal honorálták. 2019-ben az „Életfa kítüntetés” arany fokozatát vehette át.

Mindkét gyermeke és három unokája is az erdész pályát választotta. Családi összejöveteleken máig érdeklődik a szakmát érintő aktualitások iránt, gondolatait, tapasztalatait szívesen megosztja akár legfrissebb írása kapcsán, akár egy családi jelölésbemutató keretében. Nemrégiben népes családi körben ünnepelte 90. születésnapját.

Reményfy/Rosta család és az egykori munkatársak

Vadászat közben, 1963-ban, apósával, Zsigmond Endrével. Forrás: Ismeretlen